

Arrest

nr. 314 469 van 9 oktober 2024
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

Inzake:

1. X (RvV X)
2. X (RvV X)

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die beiden verklaren van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 25 en 29 januari 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 januari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen tot vaststelling van het rolrecht van 1 februari 2024 met referthenummers X en X.

Gezien de administratieve dossiers .

Gelet op de beschikkingen van 9 augustus 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2024.

Gehoord de verslagen van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat B. VRIJENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

1.1. Verzoekende partij in de zaak RvV X (hierna: verzoeker) en verzoekende partij in de zaak RvV X (hierna: verzoekster), die beiden verklaren van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen België binnen op 24 april 2019 en verzoeken op 26 april 2019 een eerste keer om internationale bescherming. Op 6 september 2019 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) verzoekers' verzoeken kennelijk ongegrond en wordt hen de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Verzoekers dienen elk een beroep in tegen de beslissing die de commissaris-generaal ten aanzien van hen nam. In zijn arrest nr. 231 658 van 22 januari 2020 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beroepen.

1.2. Zonder België te hebben verlaten, dienen verzoeker op 7 september 2023 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Deze verzoeken worden op 16 januari 2024 niet-ontvankelijk verklaard door de commissaris-generaal. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aangetekend worden verzonden aan verzoeker en verzoekster.

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

*Volgens uw verklaringen heeft u de Macedonische nationaliteit en bent u van etnisch Albanese afkomst. U bent afkomstig uit Orrlanc, Skopje en woonde sinds 2002 in de wijk Hasanbeg in Skopje. U woonde daar met uw echtgenote H...b... (O.V. X.XXX.XXX) en kinderen Al. en An. op hetzelfde adres als uw ouders en beide broers. Uw broer Ag. huwde met en scheidde van H...t... Z. (eveneens een etnisch Albanese), waarna uw familie zich in conflict bevond met de familie Z. Op 24 januari 2019 vond er een incident plaats tussen u en uw broer enerzijds en D., Br., S. en Bu. Z. anderzijds. U verliet nog dezelfde dag het land, uw broer werd gearresteerd en in voorhechtenis geplaatst. De familie Z. heeft invloed over de autoriteiten en zette het onderzoek naar het incident naar hun hand. U en uw broer werden beschuldigd van illegaal wapenbezit en poging tot moord met voorbedachten rade. De familie Z. riep ten gevolge van de confrontatie op 24 januari 2019 de bloedwraak uit tegen uw familie. Na uw vertrek uit Macedonië vernam u van uw echtgenote dat de politie regelmatig langskwam en binnenviel op zoek naar u. Verder liet uw vrouw weten dat ook de tegenpartij uw familie geregeld lastigviel. Op 1 februari 2019 reisde u per vliegtuig van Kosovo naar Brussel, waar uw schoonvader u kwam ophalen. Hij nam u mee naar Duitsland, waar ook uw echtgenote en kinderen aankwamen op 27 februari 2019. Op 24 april 2019 keerde u met uw gezin terug naar Brussel en **u diende op 26 april 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in**, samen met uw echtgenote. Uw eerste verzoek werd op 9 september 2019 kennelijk ongegrond verklaard. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 22 januari 2020 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zonder het land te hebben verlaten, **diende u op 7 september 2023 een tweede verzoek om internationale bescherming in**, samen met uw echtgenote. U verwees opnieuw naar de problemen met de familie Z. U stelde dat uw broer en zijn gezinsleden nog steeds door hen bedreigd worden, en dat men ook naar u nog steeds op zoek is. Bij terugkeer naar Noord-Macedonië vreest u dat de familie Z. wraak op u zal nemen. Bovendien heeft uw zoon medische problemen. Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: kopieën van de paspoorten van uzelf, uw echtgenote en jullie kinderen, foto's van uw woning die werd beschadigd, een brief van uw advocaat in Noord-Macedonië waarin zij de situatie van uw familie toelicht en een wettelijke mening van uw advocaat over de zaak tegen u en uw broer (beide zonder datum), een beschikking van de Rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, d.d. 1 februari 2022, waarin u onder voorwaarden in vrijheid wordt gesteld nadat u werd aangehouden omdat er een Noord-Macedonische aanhoudingsbevel tegen u is uitgevaardigd omdat u verdacht wordt van poging tot moord.*

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw eerste verzoek door het Commissariaat-generaal afgewezen werd omdat u niet aantoonde dat uw versie van de feiten omtrent het voorval op 24 januari 2019 de juiste was en dat het gerechtelijk onderzoek naar dit incident niet correct verliep, dat u evenmin aantoonde dat u enige vermeende mistoestanden had aangeklaagd, en dat u zelf geen andere stappen had ondernomen om een (onterechte) veroordeling te voorkomen dan het land te ontvluchten. In dit kader benadrukte het Commissariaat-generaal dat het onderzoeken en bestraffen van gemeenrechtelijke feiten een soevereine bevoegdheid betreft van elk land en dat het doel van een internationaal beschermingsstatuut niet is om een eventuele rechtszaak in het land van herkomst te ontlopen. Daarnaast werd met betrekking tot de aangehaalde bloedwraak vastgesteld dat uw verklaringen dienaangaande evenmin konden overtuigen. Voorts diende te worden vastgesteld dat u geen overtuigende feiten of elementen aanhaalde waaruit kan blijken dat u voor de door u aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen, of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Noord-Macedonië zou kunnen doen, op de hulp van en/of bescherming door de in Noord-Macedonië aanwezige autoriteiten. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Hiertegen tekende u geen cassatieberoep aan. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In het kader van uw huidig verzoek brengt u geen dergelijke elementen aan. U verwees immers louter opnieuw naar uw problemen met de familie Z. De nieuwe door u aangehaalde feiten (uw broer zou bedreigd en achtervolgd worden wanneer hij op penitentiair verlof is; men zou rond het huis rijden; men zou mensen sturen om naar u te vragen) betreffen blote beweringen waarvoor u geen enkele vorm van bewijs neerlegde (verklaring volgend verzoek, vraag 17). De door u neergelegde foto's van een huis kunnen niet aantonen dat of onder welke omstandigheden uw woning werd aangevallen. De brief van uw Noord-Macedonische advocaat en diens 'wettelijke mening' (beide overigens ongedateerd) betreffen slechts een overzicht van de feiten zoals door uw advocaat beoordeeld. Zij hebben duidelijk een geconsulteerd karakter en kunnen bezwaarlijk als objectief worden beschouwd. De door uw advocaat uiteengezette redenering wordt nergens met concrete stavingsstukken onderbouwd. Bovenal blijkt uit niets dat u beroep heeft gedaan op de Noord-Macedonische autoriteiten, dat u enige vermeende mistoestanden heeft aangeklaagd, of dat u zelf andere stappen heeft ondernomen om een (onterechte) veroordeling te voorkomen of aan te klagen. Het gegeven dat u door de Rechtbank van eerste aanleg in vrijheid werd gesteld (onder voorwaarden en mits betaling van een borgsom), vormt geenszins een bewijs voor uw verklaringen.

Volledigheidshalve dient gewezen te worden op de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Noord-Macedonië Algemene Situatie van 15 december 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_noordmacedonie_algemene_situatie_20221215.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) waaruit blijkt dat in Noord-Macedonië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel binnen de Noord-Macedonische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, is er veel politieke wil, wat zich uit in concrete verbeteringsstrategieën, om de werking van de politie te verbeteren en het vertrouwen van de burger in de politie te doen groeien. De informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal maakt voorts duidelijk dat Noord-Macedonië over een volledig uitgebouwd rechtssysteem beschikt dat ingrijpend wordt hervormd in lijn met de normen van de Europese Unie en dat de bescherming van een aantal fundamentele basisrechten garandeert. Ofschoon verbetering inzake de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de Noord-Macedonische justitie zich nog steeds opdringt is de efficiëntie en de transparantie van de rechtspleging en de procedures voor de benoeming, promotie, discipline en ontslag van rechters verbeterd. De actuele implementering van een gerechtelijke hervormingsstrategie (Strategy on the Justice Reforms) met bijhorend actieplan zorgt in belangrijke mate voor deze vooruitgang. Zo werd in december 2019 een vetting of doorlichting procedure voor rechters en parketmagistraten aangekondigd. De autonomie en onafhankelijkheid van het gerecht, ondersteund door een autonome Raad van Justitie, zijn verankerd in de grondwet. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden tevens wettelijk verankerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Naast de wettelijke voorzieningen binnen de gewone rechtsgang kunnen burgers zich met het oog op verweer tegen schendingen van rechten vrijheden ook wenden tot een aantal andere instellingen, waaronder deze Raad van Justitie en de instelling van de

Ombudsman. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Noord-Macedonische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Klachten kunnen worden ingediend o.a. bij het intern controleorgaan van het Ministerie van Binnenlandse Zaken (Department for Internal Control, Criminal Investigation and Professional Standards – DICCIPS), bij de Ombudsman en bij het parket. In 2019 werd bijkomend een extern controlemechanisme op de politie (External Oversight Mechanism, EOM) opgericht. Daarnaast staan de politiediensten tevens onder toezicht van het parlement. Wangedrag van politieagenten wordt niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Noord-Macedonië aanwezig zijn. Dit vormt een belangrijk instrument om gelijke toegang tot justitie te verzekeren voor alle burgers die zich dit niet kunnen permitteren. In bewustmakingscampagnes over dit thema wordt de focus gelegd op kwetsbare groepen. Er zijn ook tal van ngo's actief waartoe burgers zich kunnen richten voor juridisch advies en informatie. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, Noord-Macedonië diverse maatregelen treft om corruptie binnen de verschillende overheden te bestrijden. Zo is er een anti-corruptiebeleidsdocument (State Program for Prevention and Repression of Corruption and Prevention and Reduction of Conflict of Interest) en zijn er diverse anticorruptieprogramma's met bijbehorende actieplannen ter preventie en bestrijding van corruptie, waarvan de uitwerking en implementatie wordt opgevolgd door de autonome en onafhankelijke State Commission for the Prevention of Corruption (SCPC). Meerdere anticorruptie-instanties zijn actief in het onderzoeken van en gerechtelijk bestrijden van corruptie, zo ook highlevel corruptiezaken. De Noord-Macedonische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Skopje". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan politiehervorming, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, e.d.m.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Noord-Macedonië opererende autoriteiten voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen medische problemen van uw zoon en de door uw echtgenote aangehaalde psychische problemen, die overigens geen van beide werden gestaafd door medische attesten, geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Uw paspoort en die van uw familieleden bevestigen slechts uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. Uw overige documenten kwamen in deze beslissing reeds aan bod.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale

bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.
(...)"

1.4. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Macedonische nationaliteit en bent u van etnisch Albanese afkomst. U bent geboren in Skopje en woonde sinds uw huwelijk in de wijk Singelic of Hasanbeg. U woonde samen met uw echtgenoot Be. I. (O.V. X.XXX.XXX) en uw kinderen Al. en An. Inmiddels kreeg u een derde kind, Aj., en bent u in verwachting van uw vierde kind. **Op 26 april 2019 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in**, samen met uw echtgenoot, waarbij u het volgende verklaarde. Voor u huwde met uw echtgenoot, was zijn broer Ag. gehuwd met een lid van de familie Z. Ze zijn gescheiden, en de familie van uw echtgenoot verzoende zich daarna nooit met de familie Z., die zeiden dat ze het er niet bij zouden laten. Op 24 januari 2019 vond er een incident plaats waarbij uw echtgenoot, zijn broer Ag., en enkele leden van de familie Z. betrokken waren en er werd geschoten. Zowel uw schoonbroer als uw echtgenoot konden weggeraken. Ag. werd gearresteerd en werd sindsdien opgesloten. In de daaropvolgende weken kwam de politie een vijftal keer naar uw woning om uw echtgenoot te zoeken. Sinds het incident leeft uw familie in een situatie van erewraak met de familie Z. Ze zeiden dat ze Be. en zijn familie wilden vermoorden. Leden van de familie Z. reden regelmatig langs uw woning, en ongeveer tien dagen voor uw vertrek uit België schoten ze in de richting van uw huis. U lichtte de politie in en zij kwamen naar uw woning, maar men zei u dat er niets aan de hand was en uw klacht werd niet genoteerd. U besliste het land te verlaten en reisde op 27 februari 2019 met uw kinderen per vliegtuig naar Duitsland. Daar verbleef u tot 24 april 2019, toen u per wagen naar België kwam en uw verzoek om internationale bescherming op 26 april 2019 indiende, samen met uw gezin. Uw eerste verzoek werd op 9 september 2019 kennelijk ongegrond verklaard. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 22 januari 2020 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zonder het land te hebben verlaten, **diende u op 7 september 2023 een tweede verzoek om internationale bescherming in**, samen met uw echtgenoot. U verwees opnieuw naar de problemen met de familie Z. U vreest dat uw man of zonen vermoord zullen worden. U heeft psychische problemen omwille van wat u heeft meegemaakt. Uw zoon heeft verschillende ziektes.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw tweede verzoek, net als in uw eerste verzoek volledig baseert op dezelfde motieven als diegene die door uw echtgenoot, Be. I., in het kader van zijn tweede verzoek tot internationale bescherming werden aangehaald. Inzake dit verzoek werd er een beslissing tot niet-ontvankelijkheid genomen, die luidt als volgt:

[...]

Bijgevolg is ook uw verzoek niet-ontvankelijk.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Verzoeker, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 309 591, is de echtgenoot van verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 309 101. Verzoekers beroepen zich op identiek dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op identiek dezelfde motieven. In het verzoekschrift van verzoekster wordt het enig middel uit het verzoekschrift van verzoeker integraal hernomen. Gelet op het voorgaande moeten de zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

3.1.1. In wat zich aandient als een identiek enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/52 (lees: 57/6/2) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers menen dat de commissaris-generaal ten onrechte hun huidige verzoeken om internationale bescherming niet-ontvankelijk heeft verklaard wegens gebrek aan nieuwe elementen. Na een theoretische uiteenzetting over het concept "*nieuwe elementen*" in deze context, betogen verzoekers dat zij wel degelijk nieuwe elementen hebben aangehaald, door het neerleggen van foto's van hun beschadigde woning, alsook twee brieven van de advocaat in Noord-Macedonië met betrekking tot hun situatie aldaar en een wettelijke mening over verzoekers procedure aldaar. Zij benadrukken in dit verband dat het de taak van de verwerende partij was om – in het licht van een authenticiteitsonderzoek en een grondig onderzoek van de actuele veiligheidssituatie in Noord-Macedonië – hun vrees te beoordelen.

Vervolgens gaan verzoekers in op de door hen neergelegde documenten (en afgelegde verklaringen). In deze hekelen zij vooreerst dat de verwerende partij de door hen neergelegde documenten geenszins aan een authenticiteitsonderzoek heeft onderworpen. Daarnaast zijn zij van mening dat er reeds op voorhand van uit werd gegaan dat geen geloof diende te worden gehecht aan hun verklaringen en de door hen neergelegde documenten. Zij vervolgen dat verzoekers advocaat in Noord-Macedonië geenszins

gecontacteerd werd en er simpelweg gesteld werd dat de documenten van zijnentwege geen meerwaarde boden voor hun verzoeken. Hierover benadrukken zij dat deze advocaat zijn waarheid uiteenzette, hun situatie in hun land van herkomst beschreef en zijn objectieve mening gaf aangaande het proces van verzoeker. Volgens verzoekers hoeft het geen betoog dat een Noord-Macedonische advocaat vertrouwd is met het recht aldaar en dit recht – tezamen met zijn ervaring – aldus perfect kan toepassen op het proces van verzoeker. Ook menen zij dat het gegeven dat de verklaring ongedateerd zou zijn geen afbreuk doet aan het gegeven dat de verwerende partij de plicht heeft om de documenten te onderzoeken en de Noord-Macedonische advocaat van verzoeker diende te contacteren. Voorts stellen verzoekers dat de overweging van de bestreden beslissingen, dat de documenten van verzoekers advocaat een geconsulteerd karakter vertonen, kant noch wal raakt. In deze benadrukken zij dat zij in het kader van hun eerste beschermingsverzoeken onder meer krantenartikelen voorlegden over de gebeurtenis en deze niet weerhouden werden. Zij stellen dat het voor hen een raadsel is hoe zij dan ook bewijs dienen te leveren van hun persoonlijke situatie in Noord-Macedonië, nu dit een persoonlijke toestand betreft en aldus geenszins uit “objectieve” bronnen kan worden geraadpleegd. Wat betreft de door hen neergelegde foto’s hekelen zij dat in de bestreden beslissingen geoordeeld wordt dat deze geen bewijs leveren dat of onder welke omstandigheden hun huis werd aangevallen. Zij vragen zich af hoe zij dan ook dit bewijs dienen te leveren. Zij stellen dat, indien dient te worden aangetoond hoe het huis werd aangevallen, zij als het ware foto’s dienen te nemen op het moment waarop het huis werd aangevallen en dat dit dan ook niet van hen kan verwacht worden, zeker nu zij niet in Noord-Macedonië verbleven gedurende deze gebeurtenissen. Vervolgens geven zij een theoretische uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verder hekelen verzoekers de overwegingen van de bestreden beslissingen dat de veiligheidssituatie in Noord-Macedonië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, doch er voldoende inspanningen zouden zijn van het land om de problemen aangaande de corruptie te bestrijden en dat zij door deze zogenaamde inspanningen in Noord-Macedonië in geval van eventuele problemen aldaar bescherming kunnen krijgen door de opererende autoriteiten en daardoor niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. Zij menen dat deze motivering geenszins afdoende is. Enerzijds zijn deze vaststellingen tegenstrijdig. Anderzijds is de in de bestreden beslissingen aangehaalde COI Focus, “Noord-Macedonië – algemene situatie”, van 15 december 2022 gedateerd en wordt deze tegengesproken door recentere informatie. Zo verwijzen zij naar het rapport van de *U.S. Department of State* aangaande de mensenrechtensituatie in Noord-Macedonië dat volgens hen de vele inbreuken beschrijft die het land maakt op mensenrechten. Zij citeren een passage die deze situatie samenvat. Vervolgens stellen zij dat, wanneer verzoekers naar Noord-Macedonië zouden moeten terugkeren, de procesvoering tegen verzoeker verder zou gezet worden en dat het aangewezen is meer in te zoomen op bepaalde problemen die in het rapport omschreven zijn en waar verzoeker bij terugkeer kan en zelfs zal mee geconfronteerd worden. Volgens hen blijkt namelijk uit het voormelde rapport dat Noord-Macedonië ook op andere voor verzoeker relevante punten geen veiligheid kan bieden en zich schuldig maakt aan schendingen van artikel 3 van het EVRM. Onder verwijzing naar passages uit dit rapport, menen zij dat het land zich schuldig maakt aan foltering en andere wrede, onmenselijke en/of onredelijke behandeling en bestraffing en tevens het EVRM schendt in gevangenissen en detentiecentra. Het rapport vermeldt – aldus verzoekers – tevens schendingen aangaande artikel 6 van het EVRM. Zij stellen in deze dat de regering de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de rechtbanken niet altijd gerespecteerd zou hebben, dat er veel gevallen zouden zijn van wangedrag van rechters, alsook onder meer van ongepaste politieke en zakelijke druk op rechters en aanslepende rechtspraak, dat door deze factoren het vertrouwen van het publiek in de rechtsstaat aangetast werd, dat dit extreem lage vertrouwen bovendien zou voortvloeien uit aanzienlijke gerechtelijke corruptie, waarbij bijvoorbeeld opzettelijk een grote straf of net een extreem kleine werd gevorderd en dat ook bij ambtenaren er veelvuldig corruptie aanwezig zou zijn. Zij verwijzen naar passages uit voormeld rapport inzake de ontzegging van een eerlijk openbaar proces en corruptie en gebrek aan transparantie van de overheid. Verzoekers besluiten dat uit dit rapport kan afgeleid worden dat de maatregelen die volgens de bestreden beslissingen genomen werden onvoldoende zijn en dat hieruit blijkt dat de gerechtelijke en politieke autoriteiten thans corrupt zijn, ongeacht de zogenaamde inspanningen. Verzoekers vervolgen dat Noord-Macedonië reeds sinds 2005 kandidaat-lidstaat van de Europese Unie is, maar dat het land nog steeds niet aan de voorwaarden voldoet om effectief toe te treden, mede door de veelvuldige schendingen van mensenrechten en de corruptie door de overheid en het juridisch apparaat. Zij menen dat voormelde problemen onder meer aangekaart zijn in ettelijke verslagen, zoals het verslag van de Raad van de Europese Unie van 13 december 2022. Onder verwijzing naar een passage van dit verslag, stellen zij dat hieruit kan afgeleid worden dat de Europese Unie de inspanningen van Noord-Macedonië aangaande corruptie en mensenrechtenschendingen niet voldoende acht en dat uit dit verslag blijkt dat meer inspanningen van cruciaal belang zijn en de Europese Unie zelf de noodzaak aankaart om meer werk te maken van hervorming met betrekking tot de rechterlijke macht en het openbaar ministerie. Verzoekers voegen hier nog aan toe dat Noord-Macedonië ook in België niet de beste reputatie heeft en België het land niet bestempelt als een veilig land, waarna zij verwijzen naar een Belgisch reisadvies inzake Noord-Macedonië. Zij besluiten dat het argument dat Noord-Macedonië voldoende bescherming aan verzoekers zal bieden dan ook niet opgaat, nu vaststaat dat er nog talrijke schendingen van mensenrechten begaan worden en corruptie alomtegenwoordig is in het land en de door verzoekers aangehaalde bronnen recenter zijn dan de in de bestreden beslissingen aangehaalde COI Focus.

3.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vragen verzoekers de Raad om de bestreden beslissingen te hervormen en hen de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, toe te kennen.

3.2. Stukken

Verzoekers voegen ter staving van hun betoog geen bijkomende stukken bij de voorliggende verzoekschriften.

3.3. Beoordeling van de beroepen

3.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

3.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij/zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3, 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan evenmin dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vorderingen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitspraak wordt gedaan of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekers zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet, in aanmerking komen.

3.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit de verzoekschriften blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekers de bestreden beslissingen in het geheel niet aanvechten of betwisten waar terecht wordt gesteld dat in hun hoofd geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

3.3.5. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal van 16 januari 2024, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij hun huidige, tweede, verzoeken om internationale bescherming niet-ontvankelijk worden verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen zijn genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH/Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3, van de richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure, maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY/ Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, nr. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de

veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl. St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

3.3.7. Verzoekers blijven in het kader van hun huidige verzoeken om internationale bescherming vasthouden aan hun problemen met de familie Z. In deze verklaart verzoeker dat zijn broer en zijn gezinsleden nog steeds door deze familie bedreigd worden en dat men ook nog steeds naar hem op zoek is. Zij vrezen dat de familie Z. wraak zal nemen op verzoeker en hem of hun zonen zal vermoorden. Daarnaast verwijzen verzoekers naar de medische problemen van hun zoon. Verzoekster verklaart nog dat zij psychologische problemen heeft omwille van wat ze heeft meegemaakt.

Ter staving van hun huidige beschermingsverzoeken legden verzoekers volgende documenten voor tijdens de administratieve procedure: kopieën van de paspoorten van verzoekers zelf en van hun kinderen, foto's van hun woning die werd beschadigd, een brief van verzoekers advocaat in Noord-Macedonië waarin zij de situatie van verzoekers familie toelicht, een wettelijke mening van verzoekers advocaat over de zaak tegen hem en zijn broer en een beschikking van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, d.d. 1 februari 2022, waarin verzoeker onder voorwaarden in vrijheid wordt gesteld nadat hij werd aangehouden omdat er een Noord-Macedonische aanhoudingsbevel tegen hem is uitgevaardigd omdat hij verdacht wordt van poging tot moord.

De kernvraag is of deze elementen niet alleen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen, maar ook als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komen.

3.3.8. In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd dat de volgende, tweede, verzoeken om internationale bescherming van verzoekers niet-ontvankelijk moeten worden verklaard omdat verzoekers geen nieuwe elementen of feiten aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komen en dat het commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

Uit de lezing van de verzoekschriften blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van hun vrees en eerder afgelegde verklaringen, het volharden in het beschikken over nieuwe elementen, het formuleren van algemene beweringen en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de gedane bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

3.3.9. Wat betreft de tijdens de administratieve procedure van hun huidige beschermingsverzoeken afgelegde verklaringen inzake hun problemen met de familie Z. en de documenten die zij hieromtrent aldaar neerlegden, kan dienstig verwezen worden naar volgende vaststellingen.

3.3.9.1. In de mate dat verzoekers' huidige verzoeken om internationale bescherming steunen op de motieven die zij naar aanleiding van hun vorige verzoeken hebben uiteengezet, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal, in het kader van verzoekers' eerste verzoeken om internationale bescherming, op 6 september 2019 besloot tot de kennelijke ongegrondheid van deze verzoeken en dat hen de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Dit omdat verzoeker niet aantoonde dat zijn versie van de feiten omtrent het voorval op 24 januari 2019 met de familie Z. de juiste is en dat het gerechtelijk onderzoek naar dit incident niet correct verloopt (noch door een door verzoeker beweerde manipulatie van de autoriteiten door de familie Z., noch ten gevolge van een discriminatie van etnische Albanezen door Macedoniërs), verzoeker evenmin aantoonde dat hij en zijn familie enige vermeende mistoestanden hebben aangeklaagd en dat hij zelf geen andere stappen heeft ondernomen om een (onterechte) veroordeling te voorkomen dan het land te ontvluchten. In dit kader benadrukte de commissaris-generaal dat het onderzoeken en bestraffen van gemeenrechtelijke feiten een soevereine bevoegdheid betreft van elk land en dat het doel van een internationaal beschermingsstatuut niet is om een eventuele rechtszaak in het land van herkomst te ontlopen. Daarnaast werd met betrekking tot de door

verzoekers aangehaalde bloedwraak tussen verzoekers familie en de familie Z. vastgesteld dat verzoekers' verklaringen dienaangaande evenmin konden overtuigen. De commissaris-generaal wees dienaangaande op enkele vaststellingen die verzoekers verklaringen en die van zijn echtgenote, verzoekster, aangaande de beweerde bloedwraak danig op de helling zetten. Vervolgens werd nog opgemerkt dat zelfs indien er geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers' verklaarde problemen in het kader van een bloedwraak met de familie Z., dan nog dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen overtuigende feiten of elementen hebben aangehaald waaruit kan blijken dat zij voor de door hen aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep konden doen, of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Noord-Macedonië zouden kunnen doen, op de hulp van en/of bescherming door de in Noord-Macedonië aanwezige autoriteiten. Verder dient te worden herhaald dat de Raad bij arrest nr. 231 658 van 22 januari 2020 deze beslissingen en beoordeling bevestigd heeft. Hiertegen tekenden verzoeker geen cassatieberoep aan. Derhalve geniet dit arrest, voor wat betreft de hierin gedane vaststellingen en beoordeling, te dezen kracht en gezag van gewijsde.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "*nieuw*" zijn in de zin dat zij "*de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt*", m.a.w. of ze van die aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad herinnert er voorts aan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

Waar verzoekers in de verzoekschriften stellen dat er in de bestreden beslissingen reeds op voorhand van wordt uitgegaan dat geen geloof dient te worden gehecht aan hun verklaringen en de door hen neergelegde documenten, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal de beoordeling in de bestreden beslissingen aanvangt met een theoretische uiteenzetting, doch niet met een vooropgezette mening zoals beweerd door verzoekers. De commissaris-generaal stelt dat de beoordeling in de beslissingen die genomen werden in het kader van verzoekers' eerste beschermingsverzoeken, gelet op het verwerpsarrest van de Raad van 22 januari 2020, vaststaat, behoudens als er een nieuw element aanwezig is dat de kans aanzienlijk vergroot dat verzoekers voor internationale bescherming in aanmerking komen. De commissaris-generaal doet hier nog geen uitspraak of de door verzoekers in het kader van hun huidige beschermingsverzoeken aangebrachte elementen al dan niet een verderzetting zijn van de elementen die zij opwierpen bij hun vorige beschermingsverzoeken. Voor zover dit het geval zou zijn, maakt de verwerende partij bij aanvang van de bestreden beslissingen duidelijk dat verzoekers ook in dat geval nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dienen aan te halen in het kader van hun huidige verzoeken. Aldus blijkt duidelijk dat verzoekers nog steeds in de mogelijkheid waren om nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aan te leveren en hun verzoeken ontvankelijk te doen verklaren. Er is hiervan in deze context sprake indien er – zo weze herhaald – elementen voorhanden zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing. In het licht hiervan oordeelde de verwerende partij uiteindelijk dat verzoekers volharden in hun verklaringen van hun eerste beschermingsverzoeken en dat er in het kader van hun huidige verzoeken geen dergelijke elementen voorhanden zijn, waarna zij de (gelet op hetgeen hierna volgt) terechte redenen opgaf die hiervan aan de basis liggen.

3.3.9.2. Inzake verzoekers' verklaringen, waarin zij volharden in hun problemen en met name hun verklaringen over de nieuwe feiten in de context van hun problemen met de familie Z., zijnde dat verzoekers broer zou bedreigd en achtervolgd worden wanneer hij op penitentiair verlof is, dat men rond hun huis zou rijden en dat men mensen zou sturen om naar verzoeker te vragen, moet worden beklemtoond dat verzoekers vorige verzoeken door de commissaris-generaal werden afgewezen omdat zij hun vermeende problemen niet aannemelijk maakten en/of zij niet aantoonde dat zij voor de door hen aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Noord-Macedonië – geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Noord-Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze motieven door de Raad werden bevestigd. Het gegeven dat verzoekers naar aanleiding van hun huidige verzoeken louter bijkomende verklaringen aanhalen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd en waarvoor zij zich kunnen beroepen op de in Noord-Macedonië voorziene bescherming, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan deze vaststellingen. Verder treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat de in het kader van hun huidige beschermingsverzoeken nieuw

aangehaalde feiten in de context van hun problemen met de familie Z. louter blote beweringen betreffen waarvoor zij geen enkele vorm van bewijs neerlegden. Waar verzoekers in deze in de verzoekschriften stellen dat zij toen niet meer in Noord-Macedonië verbleven, kan worden vastgesteld dat verzoeker nog in contact staat met zijn familie aldaar (administratief dossier, verklaring volgend verzoek verzoeker d.d. 13 september 2023), alsook met een advocaat, gelet op de neergelegde stukken tijdens de administratieve procedure.

3.3.9.3. Voorts leggen verzoekers in het kader van de administratieve procedure van hun huidige beschermingsverzoeken enkele documenten neer waarmee zij de problemen die zij aanhaalden zowel in het kader van hun eerste verzoeken om internationale bescherming als in hun huidige verzoeken willen aantonen.

Vooraf dient hier te worden benadrukt dat het tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid behoort van de Raad, die uitspraak doet met hervormingsbevoegdheid, om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)).

De door verzoekers neergelegde foto's van een huis betreffen privéfoto's waaraan in het algemeen geen bewijswaarde kan worden gehecht. Zij kunnen immers eenvoudigweg worden gefabriceerd of gemanipuleerd. Daarenboven bevatten zulke foto's slechts een momentopname, kunnen zij simpelweg in scène worden gezet en vormen zij geenszins enige garantie voor de plaats, het ogenblik en de omstandigheden waarop en waarin deze zijn genomen. Ook hun eigenschappen kunnen immers eenvoudigweg worden gemanipuleerd. Deze foto's kunnen tevens niet aantonen dat het erop afgebeelde huis het huis van verzoekers betreft en of en onder welke omstandigheden dit huis werd aangevallen. Waar verzoekers betogen dat zij het raden hebben naar hoe zij de aanval op hun woning zouden kunnen bewijzen en dat, indien dient te worden aangetoond hoe het huis werd aangevallen, zij als het ware foto's dienen te nemen op het moment waarop het huis werd aangevallen en dat dit dan ook niet van hen kan verwacht worden, zeker nu zij niet in Noord-Macedonië verbleven gedurende deze aanval, benadrukt de Raad dat het aan een verzoeker om internationale bescherming toekomt om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken en dat de aanval op hun huis door hen gesitueerd werd voor verzoeksters vertrek uit Noord-Macedonië en zij bovendien nog steeds contacten hebben aldaar (zie *supra*).

De brief van verzoekers Noord-Macedonische advocaat en diens “*wettelijke mening*” hebben een gesolliciteerd karakter. Waar verzoekers dit trachten te ontcrachten door te verwijzen naar de door hen neergelegde krantenartikelen in het kader van hun eerste verzoeken, verwijst en herneemt de Raad de beoordeling die in arrest nr. 231 658 van 22 januari 2020 reeds werd gemaakt:

“Het is overigens erg bevreemdend en frappant dat verzoekers stukken neerleggen met betrekking tot het incident op 24 januari 2019, om hun relaas te staven, doch tegelijkertijd hiervan de betrouwbaarheid en de waarachtigheid (van de inhoud ervan) zelf zeer in twijfel trekken. Zo verklaarde verzoeker ten aanzien van de commissaris-generaal dat het incident op die bewuste dag helemaal anders verliep dan beschreven in het krantenartikel en de juridische documenten die hij neerlegde aangaande de zaak, en laten verzoekers thans in diezelfde zin in het verzoekschrift opnieuw gelden: “Dat het incident anders wordt beschreven in het krantenartikel en de juridische documenten is best mogelijk”. Verzoekers, die trouwens zelf verantwoordelijk zijn voor de stukken die ze neerleggen, hebben de mogelijkheid om andere documenten neer te leggen waaruit het tegendeel blijkt en die hun versie van de feiten kunnen bevestigen, doch zij blijven hier echter in gebreke. Immers, in navolging van het Commissariaat-generaal, stelt de Raad vast dat verzoekers geen enkel begin van bewijs aanbrengen dat hun versie van de feiten de juiste zou zijn, noch brengen ze enig bewijs bij waaruit kan blijken dat het gerechtelijk onderzoek niet correct verloopt en verzoeker en/of zijn broer door de Noord-Macedonische autoriteiten incorrect worden behandeld. Verzoekers, die thans niet ontkennen of betwisten dat niemand van hun familie ooit de ombudsman in Noord-Macedonië contacteerde en dat er evenmin een advocaat werd geraadpleegd om te bekijken welke verzoekers opties zijn in de betreffende zaak naar aanleiding van het incident op 24 januari 2019, werpen geen ander licht op de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker zelf geen stappen heeft ondernomen om een (onterechte) veroordeling te voorkomen, doch hij daarentegen die dag zelf nog Noord-Macedonië is ontlucht. Dat het incident op voornoemde datum anders zou zijn verlopen dan dat blijkt uit de neergelegde documenten –hieruit blijkt dat verzoeker zeer ernstige strafbare feiten op zijn kerfstok heeft en dat hij die dag zelf nog zijn land van herkomst ontluchtte– en dat het gerechtelijk onderzoek van de Noord-Macedonische autoriteiten niet correct zou zijn verlopen, betreffen aldus niets meer dan blote beweringen vanwege verzoekers die op generlei wijze middels overtuigende verklaringen en/of andere stukken aannemelijk worden gemaakt. Verzoekers’ versie van de feiten komt dan ook niet aannemelijk of geloofwaardig over.”

Verder, dat een document een gesolliciteerd karakter vertoont, betekent op zich evenwel niet dat hier helemaal geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. De bewijswaarde van de betreffende documenten wordt echter verder onderuit gehaald door het feit dat dergelijke brieven door om het even wie kunnen

worden opgesteld en eenvoudigweg kunnen worden gemanipuleerd. Hierbij kan ook worden gewezen op het feit dat deze brieven allebei niet gedateerd zijn, waardoor niet kan nagegaan worden of deze binnen de door verzoekers naar aanleiding van hun opeenvolgende beschermingsverzoeken geschetste tijdslijn passen. Los daarvan betreffen deze documenten slechts een overzicht van de feiten zoals door de betreffende advocaat beoordeeld, hetgeen overigens bezwaarlijk als objectief kan worden beschouwd. Een objectieve beschrijving van een persoonlijk situatie is, in weerwil tot wat verzoekers in de verzoekschriften voorhouden, wel degelijk mogelijk. Hiervan is echter bezwaarlijk sprake in het geval van een advocaat die een beoordeling maakt van de situatie van zijn cliënt. Verzoekers Noord-Macedonische advocaat, ter terechtzitting overigens verduidelijkt dat het gaat om de advocaat van verzoekers broer, mag het recht aldaar dan wel kennen, zijn belangrijkste taak is het behartigen van de belangen van zijn cliënt. In deze onderstreept de Raad dat de door de betreffende advocaat uiteengezette redenering nergens met concrete stavingstukken wordt onderbouwd. Bovendien en bovenal blijkt hieruit nog steeds niet dat verzoekers enige vermeende mistoestanden hebben aangeklaagd, of dat zij zelf andere stappen hebben ondernomen om een (onterechte) veroordeling te voorkomen of aan te klagen, zoals in het kader van hun eerste beschermingsverzoeken beweerd werd, of dat zij beroep hebben gedaan op de hulp en/of bescherming van de Noord-Macedonische autoriteiten.

Waar verzoekers in de verzoekschriften hekelen dat de commissaris-generaal geen authenticiteitsonderzoek betreffende deze (of enige andere) documenten heeft gevoerd en geen contact opnam met verzoekers Noord-Macedonische advocaat, merkt de Raad vooreerst op dat met alle door verzoeker neergelegde documenten wel degelijk rekening werd gehouden in de bestreden beslissingen. In de mate verzoekers voorhouden dat de commissaris-generaal heeft nagelaten een individueel authenticiteitsonderzoek in te stellen voor wat betreft de neergelegde stukken, gaan zij er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Tot slot stipt de Raad aan dat er geen enkele rechtsregel bestaat die de commissaris-generaal oplegt om onderzoeksdaden te stellen zoals het contacteren van de advocaat in het land van herkomst van een verzoeker om internationale bescherming.

Het gegeven dat verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, in vrijheid werd gesteld (onder voorwaarden en mits betaling van een borgsom), vormt verder geenszins een bewijs voor hun verklaringen.

De door verzoekers neergelegde paspoorten van henzelf en hun kinderen bevestigen dan weer slechts hun identiteit, die niet ter discussie staat.

3.3.9.4. Waar verzoekers in de verzoekschriften wijzen op algemene informatie inzake de mensenrechtensituatie van gevangenen in Noord-Macedonië, kan dienstig verwezen worden naar de voormelde overwegingen, waaruit blijkt dat de beoordeling, dat verzoekers' bewering dat verzoeker een (onterechte) veroordeling vreest voor het incident dat plaatsvond op 24 januari 2019 niet geloofwaardig is, als vaststaand dient te worden beschouwd, mede gelet op het gegeven dat zij geen elementen aanbrengen in het kader van hun huidige beschermingsverzoeken die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissingen. Mede gelet hierop, kunnen verzoekers met deze algemene informatie geen gegronde vrees voor vervolging, hetgeen *in concreto* dient te worden aangetoond, in hun hoofde aannemelijk maken.

3.3.9.5. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat de beoordeling van de mogelijkheid tot het verkrijgen van nationale bescherming die gedaan werd in het kader van verzoekers' eerste verzoeken om internationale bescherming, gelet op de COI Focus, "*Noord-Macedonië – algemene situatie*" van 15 december 2022, zoals aangehaald in de bestreden beslissingen, in hun hoofde onveranderd blijft. In de bestreden beslissingen wordt op basis van voormelde COI Focus als volgt gesteld:

"Volledigheidshalve dient gewezen te worden op de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Noord-Macedonië Algemene Situatie van 15 december 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_noordmacedonie_algemene_situatie_20221215.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) waaruit blijkt dat in Noord-Macedonië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel binnen de Noord-Macedonische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, is er veel politieke wil, wat zich uit in concrete verbeteringsstrategieën, om de werking van de politie te verbeteren en het vertrouwen van de

burger in de politie te doen groeien. De informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal maakt voorts duidelijk dat Noord-Macedonië over een volledig uitgebouwd rechtssysteem beschikt dat ingrijpend werd hervormd in lijn met de normen van de Europese Unie en dat de bescherming van een aantal fundamentele basisrechten garandeert. Ofschoon verbetering inzake de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de Noord-Macedonische justitie zich nog steeds opdringt is de efficiëntie en de transparantie van de rechtspleging en de procedures voor de benoeming, promotie, discipline en ontslag van rechters verbeterd. De actuele implementering van een gerechtelijke hervormingsstrategie (Strategy on the Justice Reforms) met bijbehorend actieplan zorgt in belangrijke mate voor deze vooruitgang. Zo werd in december 2019 een vetting of doorlichting procedure voor rechters en parketmagistraten aangekondigd. De autonomie en onafhankelijkheid van het gerecht, ondersteund door een autonome Raad van Justitie, zijn verankerd in de grondwet. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden tevens wettelijk verankerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Naast de wettelijke voorzieningen binnen de gewone rechtsgang kunnen burgers zich met het oog op verweer tegen schendingen van rechten vrijheden ook wenden tot een aantal andere instellingen, waaronder deze Raad van Justitie en de instelling van de Ombudsman. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Noord-Macedonische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Klachten kunnen worden ingediend o.a. bij het intern controleorgaan van het Ministerie van Binnenlandse Zaken (Department for Internal Control, Criminal Investigation and Professional Standards – DICCIPS), bij de Ombudsman en bij het parket. In 2019 werd bijkomend een extern controlemechanisme op de politie (External Oversight Mechanism, EOM) opgericht. Daarnaast staan de politiediensten tevens onder toezicht van het parlement. Wangedrag van politieagenten wordt niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Noord-Macedonië aanwezig zijn. Dit vormt een belangrijk instrument om gelijke toegang tot justitie te verzekeren voor alle burgers die zich dit niet kunnen permitteren. In bewustmakingscampagnes over dit thema wordt de focus gelegd op kwetsbare groepen. Er zijn ook tal van ngo's actief waartoe burgers zich kunnen richten voor juridisch advies en informatie. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, Noord-Macedonië diverse maatregelen treft om corruptie binnen de verschillende overheden te bestrijden. Zo is er een anti-corruptiebeleidsdocument (State Program for Prevention and Repression of Corruption and Prevention and Reduction of Conflict of Interest) en zijn er diverse anticorruptieprogramma's met bijbehorende actieplannen ter preventie en bestrijding van corruptie, waarvan de uitwerking en implementatie wordt opgevolgd door de autonome en onafhankelijke State Commission for the Prevention of Corruption (SCPC). Meerdere anticorruptie-instanties zijn actief in het onderzoeken van en gerechtelijk bestrijden van corruptie, zo ook highlevel corruptiezaken. De Noord-Macedonische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Skopje". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan politiehervorming, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, e.d.m.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Noord-Macedonië opererende autoriteiten voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980."

In de verzoekschriften betogen verzoekers dat de COI Focus, "Noord-Macedonië – algemene situatie" van 15 december 2022 gedateerd is en dat er verschillende bronnen zijn die deze informatie tegenspreken. De Raad stelt vast dat de door de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen aangehaalde COI Focus van 15 december 2022, die gebaseerd is op informatie die vergaard werd tot en met 29 november 2022, inderdaad van enige tijd geleden dateert. Het door verzoekers aangehaalde rapport van de U.S. Department of State en het verslag van de Raad van de Europese Unie dateren echter evenzeer van 2022 en liggen, in weerwil tot wat verzoekers in de verzoekschriften voorhouden, in lijn met het gestelde in voormelde COI Focus. De Raad wijst er te dezen op dat in de bestreden beslissingen wordt gesteld dat de Noord-Macedonische autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, inspanningen leveren, en dat er nog een aantal hervormingen nodig zijn. Verzoekers slagen er niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Noord-Macedonische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekers zeggen te vrezen.

Verzoekers verwijzen verder nog naar het Belgisch reisadvies voor Noord-Macedonië en stellen dat België Noord-Macedonië niet bestempelt als een veilig land van herkomst. Nog daargelaten de vaststelling dat dit reisadvies enkel betrekking heeft op de veiligheidssituatie in Noord-Macedonië en niet gaat over bescherming door de Noord-Macedonische autoriteiten, gaan verzoekers er met hun verwijzing hiernaar volledig aan voorbij dat dit een reisadvies is voor Belgische burgers die naar Noord-Macedonië willen reizen en dat dit niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Noord-Macedonische nationaliteit bezitten (en die van een bepaalde regio afkomstig zijn). Voorts merkt de Raad op dat het concept 'land van herkomst' in de context van het vluchtelingenrecht – krachtens artikel 57/6/1, § 3, van de Vreemdelingenwet – een eigen betekenis heeft, dat de huidige lijst van veilige landen wordt bepaald door het koninklijk besluit van 12 mei 2024 (BS 27 mei 2024) en dat Noord-Macedonië op deze lijst staat. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3, van de Vreemdelingenwet als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het EVRM, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

3.3.10. Wat betreft de door verzoekers ingeroepen medische problemen van hun zoon en de door verzoekster aangehaalde psychologische problemen in haar hoofde, wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden als volgt overwogen:

“Er dient voorts te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen medische problemen van uw zoon en de door uw echtgenote aangehaalde psychische problemen, die overigens geen van beide werden gestaafd door medische attesten, geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.”

Verzoekers laten deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. De Raad kan verder niet anders dan vaststellen dat op heden nog steeds geen medische attesten voorliggen maar dat verzoekers zich, hoe dan ook, dienen te richten tot de geëigende procedure.

3.3.11. In acht genomen hetgeen voorafgaat, zijn er geen nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet aan de orde en worden er geen nieuwe elementen of feiten door verzoekers neergelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komen. Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun (volgende) verzoeken om internationale bescherming.

3.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kregen om hun verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van hun huidige (volgende) verzoeken toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekers in het kader van hun huidige, volgende, verzoeken om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengen die de

kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komen. De commissaris-generaal heeft de (tweede) verzoeken om internationale bescherming van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.13. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.14. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van de beroepen zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen worden verworpen.

Artikel 3

De kosten van de beroepen, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS